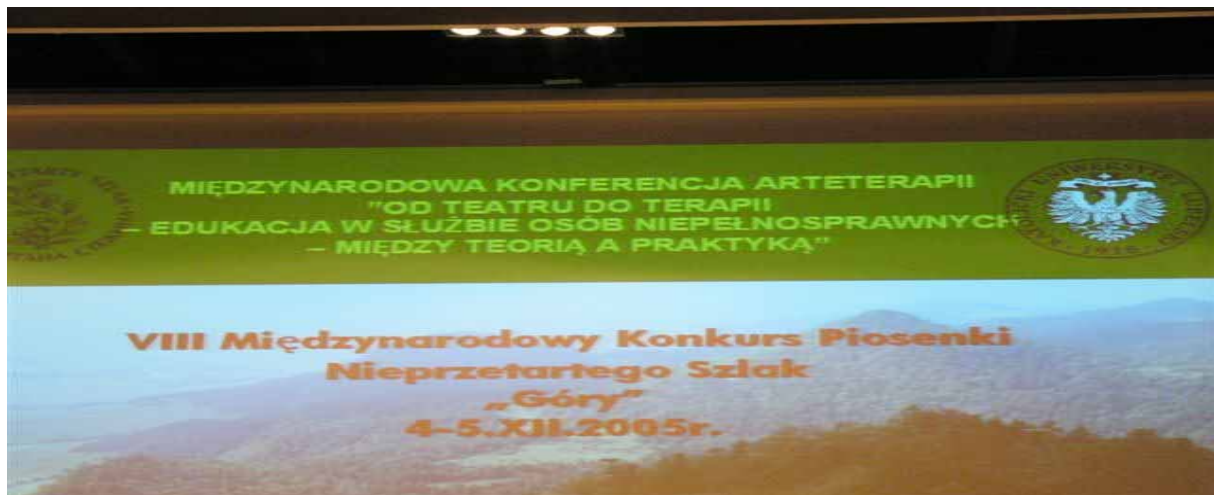

Od teatru do terapii

W dniach od 3 grudnia 2005 do 5 grudnia 2005 w Lublinie w gościnnych progach KUL miało miejsce spotkanie pasjonatów teatru.

Dziedziniec KUL

Międzynarodowa Konferencja Arteterapii: od teatru do terapii- edukacja w służbie osób niepełnosprawnych- między teorią a praktyką skupiła gości z Białorusi, Ukrainy i Kraju.

Organizatorem tego ogromnego przedsięwzięcia byli:

- Rekreacyjny Klub Nieprzetartego Szlaku w osobach Pani Agnieszki Wojnarowskiej i Pana Michała Stanowskiego
 - Instytut Pedagogiki KUL Jana Pawła II
 - Zakład Muzykoterapii i Edukacji Muzycznej Wydziału Artystycznego UMCS
- Konferencja tak jak zapowiadał tytuł rozpiniała się pomiędzy teorią a praktyką, czyli można było wysłuchać referatów akademickich, oraz występów praktyków.

W grupie pierwszej mieściły się wystąpienia:

prof. Andrei Jaworskiej- *Wprowadzenie w problematykę arteterapii*

ks. dr. hab. Mariana Nowaka- *prof. KUL Pedagogiczne implikacje teatroterapii*

Małgorzaty Woicieszuk *Geneza i aktualna sytuacja teatroterapii w Polsce*

W kręgu doświadczeń praktycznych dzielili się:

- Małgorzata Ostojewska *Rola zajęć teatralnych w terapii małych dzieci z różnymi rodzajami niepełnosprawności*
- Anita Stefańska *Funkcje teatru wobec osób niepełnosprawnych umysłowo*
- Joanna Kulikowska *Czy szkolny teatr amatorski jest teatrem terapeutycznym*
- Maria Schejbal *Teatr i niepełnosprawni społecznie- o doświadczeniu pracy artystycznej z nieletnimi uzależnionymi*
- Aneta Stodulska „... tworzymy rzeczywistość, której potrzebujemy po to, żeby odkrywać siebie... - refleksje o teatrze osób niepełnosprawnych”
- Wira Wojtiuk *Rola Teatralnego Programu Nieprotopana Steżyna w zmianach w podejściu do osoby niepełnosprawnej na terenie Ukrainy*
- Witalij Liubota *Efekty teatroterapii – praca z dorosłymi osobami niepełnosprawnymi na Ukrainie*
- Ewa Dudziak *Rola teatru w terapii osób chorych psychicznie*

Uczestnicy konferencji mogli brać udział w warsztatach: Praktyczna teatroterapia, (których do wyboru było 12).

W ramach Konferencji odbył się VIII Międzynarodowy Konkurs Piosenki Nieprzetaretego Szlaku „Góry”.

Prezentowano spektakle teatrów

„Kruszynki” z Lublina

„Wojtuś” z Kraśnika

Panel dyskusyjny podsumowujący konferencję prowadziła prof. Andrea Jaworska oraz ks. dr hab. Marian Nowak, prof. KUL

Imprezy towarzyszące to:

- Wystawa fotograficzna Nieprzetarty Szlak w obiektywie
- Plastyczna Wystawa znaku nieprzetartego szlaku 2005/2006
- Wystawa Twórczości Osób Niepełnosprawnych oraz kiermasz prac.

Prace ręczne uczestników terapii zajęciowej

Przez trzy dni rozpatrywano:
Dlaczego teatr?
Teatr, który leczy?

- Małgorzata Ostojewska dzieląc się swym doświadczeniem pracy z dziećmi niepełnosprawnymi podkreślała, że istotna jest czystość emocjonalna terapeuty, który musi być osobą zrównoważoną. Teatr, rzeczywistość sceny daje dzieciom radość z zaistnienia, radość bycia dla innych. Dla pewnego chłopca mocno nadpobudliwego ustawiono fotel za kulisą, by mógł posiedzieć sobie zawsze, gdy miał chęć. Wiele czasu minęło, ale przyszedł czas, gdy chłopiec opuścił swój fotel, wrócił do grupy, na scenę... by grać.
- Pani Wira Wojtjuk podzieliła się swoimi doświadczeniami. *„Ważne, by się dzielić dobrem z innymi, ważne by być ciekawym innych, by doprowadzać do spotkań teoretyków z praktykami, by przechodzić ponad pustymi teoriami i praktykować teatr z dziećmi, które zdaniem społeczeństwa „nic nie umieją”...”* Od 5 lat zajmuje się promowaniem idei *Nieprzetartego szlaku* na Ukrainie.
- Witalij Liubota z wykształcenia reżyser teatralny zajął się przecieraniem *Nieprzetartego Szlaku* w Kijowie. Mówił o tym, że teatr jest sposobem wyrwania z osamotnienia. *„Wprowadzenie na scenę i pokazanie się.”* Sztuka wizualna daje osobom niepełnosprawnym świadomość, że bez aktorów tworzyć teatru się nie da. Mogą tworzyć, by dawać piękno innym. W teatrze twórca nie pozostaje w cieniu swojej twórczości, Co w przypadku osób niepełnosprawnych ma kolosalne znaczenie. Jest możliwa twórcza realizacja osób niepełnosprawnych właśnie na scenie. Pytać można o etykę i zachowania etyczne... ale to nie jest tak, jak w zamierzchłych czasach, gdy osoby niepełnosprawne fizycznie były pokazywane na jarmarkach..., by zaistniała sztuka osoba musi mieć warunki do twórczej realizacji, prawdziwej realizacji, a nie o wzbudzanie litości u widza. *„Pomysł stworzenia festiwalu teatralnego, ma być wspierający w rozwoju osłony niepełnosprawne/.../ Teatr jako adaptacja społeczna, teatr jako rehabilitacja, teatr jako dziedzina sztuki. Teatr jako dziedzina sztuki daje możliwość osobom niepełnosprawnym do pozbycia się dyskomfortu psychicznego...celem nie jest sam spektakl, ale stabilizacja i rozwój osoby.”*
- Pani Ewa Dudziak mówiła o tym jak spotkanie z Panią Alina Stankowską dało jej inspirację do założenia teatru dla osób chorych psychicznie. *„Teatr odwołując się do rzeczywistości buduje most pomiędzy chorobą, a rzeczywistością”*. Dobrana rola może być pretekstem do wydobywania tego co głębokie, może być sposobem uczenia się nowych rzeczy. Problem bezkresu czasu wolnego na oddziale zostaje rozwiązany właśnie przez udział chorych w zajęciach teatralnych. Teatr może stać się drogą powrotu do rzeczywistości.

Pytanie: *Po co to wszystko?* skierowane zostało do Pana Michała Stanowskiego. Zajął się teatrem integracyjnym 15 lat temu, by budować środowisko wspierające rozwój dziecka. *„Sztuka jest terytorium na którym mogą spotkać się wszyscy”*. W tej chwili idea *Nieprzetartego Szlaku* zagościła na dobre w kraju jest przeszczepiana na Białoruś i Ukrainę. Prowadzone są letnie spotkania teatralne, gdzie instruktorzy mogą wymieniać się doświadczeniami i budować dobro i piękno.

Michał Stanowski z aktorami na scenie

Teatr - tworzenie piękna

[Do zobaczenia za rok w Lublinie.](#)

Foto: Wojciech Kotylak

Tekst: Barbara Spierzak